

רית מסויים

לוי אשכול הוא פחדן. לוי אשכול הוא סמרטוט. לוי אשכול איננו גבר. רק באו אליו האמריקאים וציון עליו להעביר את מיצעד יום-העצמאות מירושלים לתל-אביב — וכבר הוא נבנע.

מה איכפת לנו מה אמרים האמריקאים? מה איכפת לנו שהמיצעד בירושלים הוא הפרה של הסכם שביתת-הנשק עם ירדן? מה איכפת לנו שבמיצעד צריכים להופיע טילי הוק שניתנו לנו על-ידי האמריקאים, וכי האמריקאים מתנגדים להצגתם בירושלים דווקא?

אחרי ככלות הכול, לא הקמנו את המדינה כדי שתהיה מושבה אמריקאית! איננו רוצים שמגן-דויד יהיה הכוכב ה-51 ביגלו ארצות-הברית! איננו רוצים שראש-משלתנו יהיה פקיד אמריקאי, המקבל הוראות מהסטייט-דפארטמנט ומהפנטאגון!

לכן — הקץ לכניעה! יוחזר ה' מיצעד לירושלים הברירה!

ואם לוי אשכול אינו מסוגל להתנהג כגבר ולהגיד לאמריקאים שילכו לעזאזל, אז שילך הוא עצמו לעזאזל!

כבודתי להמשיך במאמר זה עד סוף העמוד, באותו סיגנון. זה יכול היה להיות מאמר פופולארי מאד. כמה מאנשי הבטחון המדופלמים ביותר במדינה היו טופחים לי על הגב והיו אומרים לי: סוף-סוף כתבת משהו שהוא בסדר! לצערי אינני יכול לעשות זאת.

כי כל מילה מן המילים הנ"ל היא שטות גמורה.

וכל עשרות הידיעות והמאמרים והקארי קאטורות ברוח זו, שפורסמו בשבוע זה אחרון בעתוני ישראל, הינם — במיקרה הטוב ביותר — פרי האיתלת.

במיקרה הרע ביותר הם הרבה יותר מזה.

הם מצטרפים למסע מתוכנן של הכת הבטחוניסטית, שמטרתו להתור תחת ממי שלת אשכול ולהציגה כעדה של חדלי-אישים. לצורך זה גוייסו כל קאריוקטוריסטים והכתבלים והחרוזנים של יונייטד פרס, כל סוכניו של משה דיין, בתוספת עדר-רב של תמימים שנתנו את ידם למסע זה מחוץ גאיביות עלילתית.

יח מפויים עולה באפי — הריח של אלף תשע מאות חמישים וארבע.

כיום, כמו אז, גוברות הלחישות המוד-רכות, האומרות כי ראש-המשלה הוא עס-קן חלש-אופי, הנכנע לכל לחץ מן החוץ. כיום, כמו אז, נרמז כי בראש מערכת הבטחון עומד אורח שאין לו "דם". כיום, כמו אז, נאמר בחדרי-הדרים כי איי-אפשר לסמוך על הממשלה, המורכבת מעסקנים עלובים, ושאינה מסוגלת לעצב מדיניות כלשהי. לכן נותר רק גורם אחד המסוגל לקבוע את הקו: מערכת-הבטחון.

נה מאמר שפורסם בראש העמוד הראשון של הארץ, היומון המשרת את משה דיין. חתם עליו הסופר הצבאי, ה' מואמן למשרד-הבטחון.

העברת המיצעד מהבירה — בלחץ ארצות-הברית / פליאה ומורת-רוח בחוגים בטחוניים.

ובגוף הידיעה: "...יש לציין, כי חוגים בטחוניים קיבלו את ההחלטה בפליאה ובמורת-רוח.

ציין כי הלחץ האמריקאי שלא לערוך מיצעדים צבאיים בירושלים הופעל גם ב-

שנים קודמות, אך הלחץ נדחה בטענה כי זכותה של ישראל לבצע מיצעדים בבירתה... לשם קישוטי הכניעה הוחלט לערוך מיפגן צבאי מצומצם בירושלים...

...יש לציין, כי ההכנות למיצעד בירושלים נערכו מזה שבועות על-ידי גורמי צה"ל, מבלי שיעלו על דעתם כי לבסוף תיכנע הממשלה ללחץ האמריקאי.

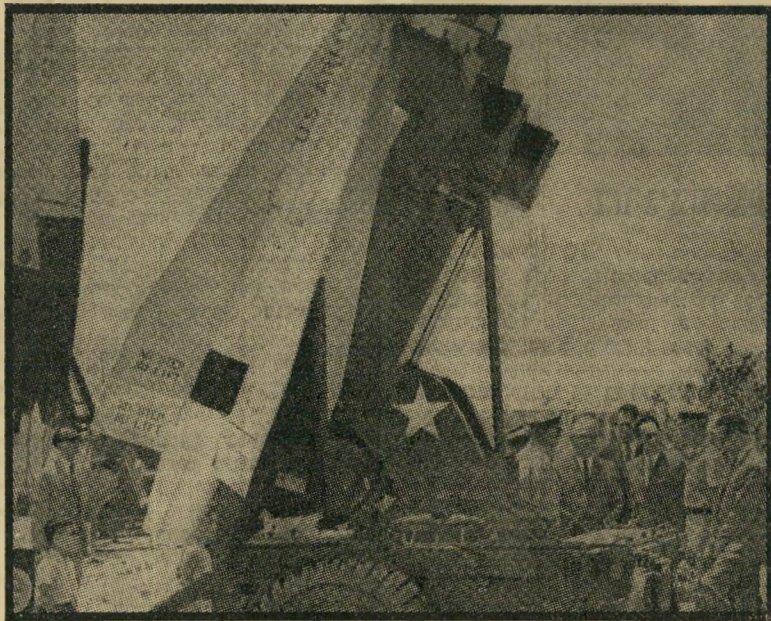
כאן ישנם כל היסודות של מסע-הלחשות: "כניעה", "חוגים בטחוניים" שקיבלו ב"פליאה" וב"מורת-רוח", "גורמי צה"ל" אשר "לא העלו על דעתם" שהממשלה תיכנע, הנסיון לערוך "קישוט" ל"כניעה" ובעיקר: הרמז הברור כי כדבר הזה לא יכול היה לקרות בימים

שפסלה ידיעות המזיקות בהרבה פחות ל מוראל הצבאי.

יש לציין, כי דובר צה"ל לא פירסם הכחשה לידיעה — אף שהיא מייחסת ל"גורמי צה"ל" ידיעות פוליטיות, ולמעשה מעניקה להם מעמד של מפלגה.

יש לציין, שאם עושבי-בר אלה לא יושרשו מייד, ביד חזקה, הרי יגדלו ויהפכו במהרה לעסקי ביש חדש.

ואולם לא די בציון האופי האנטי-דמוקרטי של המסע נגד החלטת ה' ממשלה בעניין המיצעד.

לוי אשכול ושמועון פרס מסיירים ליד טילי "הוק"

חשוב עוד יותר להבליט את הצביעות והשחיתות הסמוכות בו. כי מסע זה — מקורו בחופר ישראלי נמל-קטואלי, ויעדו הוא גניבת-הרעת.

בעליו מפספסים על עצמאות, מבלי לדעת על מה הם שחים. הם עצמם השתתפו — בפועל ובהתלה-בות — בעיצוב הקו המדיני, השולל כיום את שריו העצמאות של ישראל. והם מתנגדים כיום — יותר מ' ראש-הממשלה השנוא עליהם — לכל מדיניות העשויה להחזיר לישראל קורטוב של עצמאות-אמת.

זה הן העובדות היבשות: מי שקיומו תלוי בקבלת נשק אמריקאי, אין לו ברירה אלא לקבל את תנאיה של ארצות-הברית.

מי שרוצה לקבל טילי הוק מחדשינגטון, אינו יכול לומר לחשינגטון: אעשה בטילים ככל העולה על רוחי, ואת לכי לעזאזל. כי אז לא יקבל מחר טילים נוספים. מי שנמצא באמצע משאומתן עדין, שמטרתו לקבל "סיוע בטחוני" אמריקאי כמעשה של חסד — אינו יכול להרשות לעצמו לריב עם האמריקאים על עניין של מהיכך.

ארצות-הברית לא תיתן לישראל נשק כדי שזו תתגרה בירדן, שהיא בת-בריתה

של ארצות-הברית. רק מי שמוכן לוותר על הנשק האמריקאי, רק מי שמסוגל להשיג נשק ממקור אחר — יכול לחלום על מידה כלשהי של עצמאות מדינית.

כי על עסקות נשק, כמו על כל עסק אחר, חלה האימרה האנגלית הנושנה: "מי שמשלם את שכרו של מנגן-התליל, הוא הקובע את המנגינה."

עבר הצליחו פרס ושות' להעמיד פנים כאילו הצליחו להשיג נשק שלא באמצעות ארצות-הברית, כאילו יש להם אוריינטציה פוליטית עצמאית, מקורית, אל-טורניבית.

כיום אנחנו יודעים שזאת היתה אחיזת-עיניים.

אמריקה היא שצווחת על צרפת, לפני עשר שנים, לספק לנו נשק. מחוץ לתקופה הקצרה של הרפתקת-סיני, פעלה צרפת ב-שטח זה באישור אמריקאי, ולמעשה כ-סוכנת אמריקאית.

זו האמת שמאחורי המליצות היפות של מר פרס על "ברית המבוססת על סנטימנטים עמוקים".

אמריקה היא שצווחת על גרמניה, לפני חמש שנים ולפני שנה, לספק לנו נשק. בכל הפרשה העגומה הזאת פעלה גרמניה כמשרתת של ארצות-הברית בלבד. זו האמת המרה מאחורי הפספוסים של מר פרס על "מחסה ביום סגריר".

"אלטרנטיבות" מדומות אלה מגיעות עתה לקיצן. הסיוע הגרמני התמוטט. הסיוע ה-צרפתי גוסס.

במילים אחרות: מזה 15 שנה תלויה ה' מדינה, בעקיפין, באישור אמריקאי להשגת נשקה. אולם עתה היא תלויה בחסדי אמ-ריקה במישרין.

מגוחך הוא להעמיד פנים, במצב זה, כאילו יש בחירה בין "עצמאות" ו"כניעה". הבחירה נעשתה לפני שנים רבות, ושותפים לה היה ברוג'ין, דיין, פרס, שרת, אש-כול והגב' מאיר.

הם בחרו בחופר-עצמאות.

ק פעמיים בכל שנות קיומה הצ' ליחה ישראל להשיג נשק של ממש ב' אורח עצמאי.

פעם אחת אירע הדבר בתקופה שקדמה לסיני, אז השיגה נשק עצמאי מצרפת, כדי לעשות בו את עבודתה של צרפת. זה היה מצב חד-פעמי, והוא לא יחזור.

מעניינת הרבה יותר הפעם ה' אחרת — כאשר שלחה לנו ברית-המועצות את הנשק שהכריע את הקץ במלחמת תש"ח.

זה היה בימי-הזהר הקצרים של עצמאות ישראל. מעמדנו המדיני איפשר לנו להשיג נשק מן המערב ומן המזרח כאחד. היה זה מצב אידיאלי, והוא בוזבז תוך שנה שנתיים על-ידי מדיניות אחילית והרת-שוואה. אני מאמין שאפשר לחזור לימים ההם. אני מאמין כי תהגה נועזת, מפוכחת וגבר-נה יכולה, תוך זמן קצר, להחזיר למדינת ישראל את מעמדה הנייטראליסטי בעולם, ובכך להחזיר לה גם את חופש-הבחירה ביחס לנשק.

זהו המיצעד האמיתי אל העצ' מאות — מיצעד-העצמאות היחיד שיש לו ערך.

אולם לא לכך מתכוונים "חוגי הבטחון" של מר פרס, ו"גורמי צה"ל" של הארץ. על כן מוטב שישתקו כשאנשים רציניים מדברים על עצמאות.